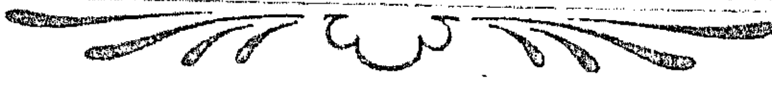
ஸ்ரீ:

திருப்புல்லாணிமாலை.

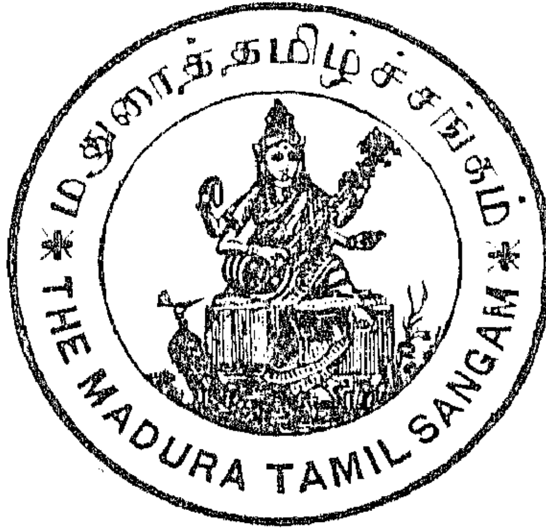
இது

மதுரைத்தமிழ்ச்சங்கத்துச்

செந்தமிழ்ப்பத்திராதிபர்

திரு. நாராயணையங்காரால்

பரிசோதிக்கப்பெற்றது.

செந்தமிழ்ப்பிரசுரம்—ந அ.

மதுரை:

தமிழ்ச்சங்கமுத்திராசாலைப்

பதிப்பு.

1915.

ஸ்ரீ:

முகவுரை.

தெய்வப்புலமைத்திருவள்ளுவராற் செய்யப்பெற்ற திருக்குறளின் திட்பநுட்பம்பொருந்தியகருத்துக்களைத்தொன்றுதொட்டுப் பலதமிழ்ப் பெரும்புலவரும் தத்தம்பாடலுக்கிடையே வேண்டுமிடங்களில் எடுத்தாளுவது பலருமறிந்ததே.

அம்மட்டினமையாது "முன்னோர்மொழிபொருளேயன்றியவர் மொழியும், பொன்னேபோற்போற்று"வாராகித் "தெய்வந் தொழாஅள் கொழுநற் றொழுதெழுவாள், பெய்யெனப்பெய்யும் (பெரு)மழை" யென்றவப், பொய்யில் புலவன் பொருளுரை* என மணிமேகலையிற் சீத்தலைச் சாத்தனாரும், "சார்புணர்ந்து சார்பு கெடவொழுகின்"எனவும், "வேண்டுங்கால் வேண்டும் பிறவாமை"எனவும் திருக்களிற்றுப்படியாரில் உய்யவந்ததேவரும், "தலைப்பட்டார் தீரத் துறந்தார் மயங்கி, வலைப்பட்டார் மற்றையவர்"என நெஞ்சுவிடுதூதிற் கொற்றவன்குடி உமாபதிசிவாசாரியரும், சொற்றொடர்களாகவும், முழுச்செய்யுளாகவும் அருமைபாராட்டி எடுத்தாளுவாராயினர்.

பின்னுஞ்சிலர், திருக்குறளினோரோரதிகாரப்பொருளுக்கும்ஓரொரு சரிதத்தை உதாரணமாகநாட்டி, அதனைமுடிக்கும் ஓரொருகுறள்வெண்பாட்டை யிறுதியிற்கூட்டி, வேற்றுப்பொருள்வைப்பென்னுமணிபெற வெவ்வேறுபாமாலைகளுஞ் செய்துபோந்தனர்.

அப்பாமாலைகளாவன:—சோமேசர்முதுமொழிவெண்பா, சிவசிவ வெண்பா, இரங்கேசவெண்பா, வடமலைவெண்பா என்னு மிவைகளாம்.

இம்முறைபற்றியே இப்பாமாலையும், திருக்குறளின்ஓரோரதிகாரத்தில் ஓரொருகுறட்பாவைமேற்கோளாகவைத்து அதற்கிசைந்தவிஷயங்களையமைத்துத் திருப்புல்லாணியிற் கோயில்கொண்டெழுந்தருளிய தெய்வச்சிலைப்பெருமாள்பேரிற் றோத்திரரூபமாகிய கஙஙு கட்டளைக் கலித்துறைச்செய்யுளால் இயற்றப்பட்டிருக்கிறது.

---

* மணிமேகலை காதை 22. அடி 59—61.

முகவுரை

இதில், கட்டளைக்கலித்துறையுள், குறள்வெண்பாவையமைத் திருக்குந்திறமையினருமை பாராட்டத்தக்கதே. இசையாலும் எதுகை மோனைகளாலும் ஒன்றற்கொன்று வேறுபட்ட விருதிறப்பாட்டிற் கேக தேசத்தில் ஐக்கியந்தோன்றப்பாடுமிடத்துண்டாகுமிடர்ப்பாடு பலவாத லால், ஒரோவழி மேற்கோளில் ஓரோரெழுத்து விரித்தும், தொகுத் தும், வகையுளிகொண்டும் படிக்கத்தக்கதாயிருக்கிறது. இடையிடையே சிலகுறள்களுக்குள்ள அதிகாரப்பொருளைக்கருதாது, தோத்திரத்துக் கேற்றவாறு பிறிதுபொருள்கொள்ளவும், சொற்சுவை பொருட்சுவை சுருங்கவும் பாடப்பட்டிருக்கிறது.

ஒருபிரதியேகிடைத்தமையால், பிழையறப்பரிசோதிப்பதற்கும், சிதைந்த இடங்களில் உண்மைப்பாடங்கண்டெழுதுவதற்கும் இயலா மற்போயிற்று. ஆயினும், ஒருவாறு இடையிடையேவீழ்ந்திருந்த எழுத்துப்பிழையைத்திருத்தியும், சிதைந்த இடங்களில் வேண்டுஞ் சொற்களைப் பிறைக்குறி () கொடுத்தமைத்தும் இம்முறை வெளியிடப் பெறுகிறது. இப்பாமாலையியற்றியவரது பெயர்முதலியவொன்றும் நன்கு விளங்கவில்லை. விளங்கியபின் வெளியிடப்படும்.

இந்நூலெழுதிய ஏட்டுப்பிரதியைச் சங்கத்துக்குக்கொடுத்துதவிய ஸேதுஸம்ஸ்தானவித்வான் ஸ்ரீமத்-ரா. ராகவையங்காரவர்களுக்கு இச்சங்கத்தார் நன்றிபாராட்டக் கடமைப்பட்டிருக்கிறார்கள்.

இங்ஙனம்,

திரு. நாராயணையங்கார்,

செந்தமிழ்ப்பத்திராதிபர்.

ஸ்ரீ

திருப்புல்லாணிமாலை.

காப்பு.

பொன்மாலை சாத்தும் புயமாலை யேழ்புவ னம்புரக்கு
மன்மாலை மேல்வைத்த புல்லாணி (மாயனை) வள்ளுவனார்
சொன்மாலை யேற்றிக் கவிநூற்று முப்பத்து மூன்றுரைக்கப்
பன்மாலை நாட்டுங் குருகூரன் (பாதம் பணிகுவனே)

(அவையடக்கம்)

திருவள் ளுவர்குறட் பாவைக் கலித்துறைச் செய்யுளிற்சேர்த்
தருள்புல்லை மாலைக் க(மல்பணிந் தேத்தலின் யாருமன்னோன்)
பெருமைகண் டென்சொலைப் புன்சொலென் றுதன்பு(பெற்றதெனக்)
கருதி மதிப்பர் பரிதி மதிப்பெருங் காலமுமே.

நூல்.

அறத்துப்பால்.

கடவுள்வாழ்த்து.

மூதுரை வள்ளு வரக ரமுத லவெழுத்தெல்லா
மாதி பகவன் முதற்றே யுலகென லாயமைத்த
நீதி யுனையன்றி நீணில முய்ய நெறிமற் றுண்டோ
மாதவ புல்லைத் தலத்துமென் னெஞ்சத்தும் வாழ்பவனே. (1)

வான்சிறப்பு.

விண்ணன் று விண்ணின்று பொய்ப்பின் விரிநீர் வியனுலகத்
துண்ணின் றுடற்றும் பசியென லாற்புல்லை யூரின்மழை
வண்ணஞ் சிறந்தவன் வந்தரு ளாவிடில் வாடுமுயிர்த்
தண்ணம் பயிரெனற் கையமுண் டோவிச் சகதலத்தே. (2)

நீத்தார்பெருமை.

குறைந்தா ரெனுத் துறந் தார்பெரு மைதுணைக் கூறின்வையத்
திறந்தாரை யெண்ணிக்கொண் டற்றென லாவிற வாதுணைச்சேர்
துறந்தார் பெருமை யறிந்துமென் போலிகள் சொல்லவற்றோ
மறந்தார்க ணீமறந் தேனுஞ்சொல் லப்புல்லை வாமனனே. (3)

*

அறன்வலியுறுத்தல்.

பொன்னாட் டிறையோ டயிராணி போற்றுமம் போருகப்பூ
மின்னாட்கு நாயக மென்றும்புல் லாணியில் வீற்றிருக்கு
மன்னார்க் கடியவர் சொல்வ ரழுக்கா றவாவெகுளி
யின்னாச் சொலான்கு மிழுக்கா வியன்ற தறமெனவே. (4)

இல்வாழ்க்கை.

மையற்ற வையத்துள் வாழ்வாங்கு வாழ்பவன் வானுறையுந்
தெய்வத்துள் வைக்கப் படுமென்பர் புல்லைத் திருநகர்வா
ழையற் கடிமைப்பட் டில்வாழ்க்கை நீதி யமைந்தவரை
மெய்மைக் கருத்(து)றச் சொல்வதன் றேவந்த மேன்மைகளே. (5)

வாழ்க்கைத்துணைநலம்.

தருந்தக்க நாண்மட மச்சம் பயிர்ப்புத் தரித்தபெண்ணிற்
பெருந்தக்க யாவுள கற்பென்னுந் திண்மையுண் டாகப்பெறிற்
பொருந்தச்சொல் லத்தன்மை புல்லைப்பி ரான்றிருப் பூவடியை
வருந்தித் தவம்புரி மாதர்கற் பல்லது மற்றில்லையே. (6)

புதல்வரைப்பெறுதல்.

வாட்டமின் மக்கண்மெய் தீண்ட லுடற்கின்ப மற்றவர்சொற்
கேட்டலின் பஞ்செவிக் கென்றனர் தேவகித் தாய்க்குத்தந்தை
யேட்டலர்த் தார்வசு தேவனுக் கின்புற் றிருமையின்பங்
காட்டவந் தானிந்தக் காசினிக் கேபுல்லைக் காகுத்தனே. (7)

அன்புடைமை.

வற்றாத வன்புற் றமர்ந்த வழக்கென்ப வையகத்தின்
புற்றாரேய் துஞ்சிறப் பென்பது காணி வுலகுதனிற்
கற்றா ருணதன்பர்க் கல்லாமல் வஞ்சக் கயவர்க்கென்று
சற்றா கிலுமுரை யார்புல்லை வாழுந் தனிக்கொண்டலே. (8)

விருந்தோம்பல்.

மூக்கிற்கு மோப்பக் குழையு மனிச்ச முகந்திரிந்து
நோக்கக் குழையும் விருந்தென்ப ராற்சென்று நூற்றுவர்பா
லேக்குற் றிடாது விதுரன் மனைவிருந் தென்னநின்றான்
காக்கத் தனிப்பொரு ளானான்புல் லாணியிற் கார்வண்ணனே. (9)

இனியவைகூறல்.

அல்லலுண் டாக்கிய வல்லவை தேய வறம்பெருகு
நல்லவை நாடி யினிய சொலினென்று நாட்டுதலாற்
கல்லெனும் பாவங் கரை(யுந் தருமங்) கலிக்குமன்பிற்
சொல்லினி தாகத்தென் புல்லைநல் லானைத் துதிப்பவர்க்கே. (10)

செய்ந்நன்றியறிதல்.

உள்ளு தினைத்துணை நன்றி செயினும் பனைத்துணையாக்
கொள்வர் பயன்றெரி வாரென லாலிக் குவலயத்தில்
விள்ளொரு போதொரு போதெடுத் தேத்த மிகவெனக்கொண்
டுள்ளலம் போருகன் மேற்பதம் புல்லை யரிநல்குமே. (11)

நடுவுநிலைமை.

தேடாது புல்லையில் வந்தாயென் சிந்தையிற் சேர்ந்துவினை
யாடாய் சமன்செய்து சீர்தூக்குங் கோல்போ லமைந்தொருபாற்
கோடாமை சான்றோர்க் கணியென லானடுக் கூறிநின்றாள்
வாடா மலரின்க ணீடுழி யான்புக்கு வாழ்வதற்கே. (12)

அடக்கமுடைமை.

கமலமின் வாழ்வுடை யோர்புல்லை மாநக ரீரடக்க
மமரரு ளுய்க்கு மடங்காமை யாரிரு ளுய்த்துவிடு
மமதடி பெற்றடங் குற்றோ ரமரரு ளுய்ப்பர்மைக்கூற்
றமதடி பெற்றடங் காரிருள் சேர்வ ரெனச்சொல்வனே. (13)

ஒழுக்கமுடைமை.

பழுக்கும் பழமொழி பாரோழுக் கம்விழுப் பந்தரலா
லொழுக்க முயிரினு மோம்பப் படுமென் றுரைப்பர்நெஞ்சே
செழிக்குந் திருப்புல்லை மால்பதத் தன்பிற் றிருந்துவையே
விழுக்கமில் லாமை யொழுக்கம் விழுப்பமெல் லாந்தருமே. (14)

பிறனில்விழையாமை.

எய்த மதன்கணை தாங்கா தெளிதென வில்லிறப்பா
னெய்துமெஞ் ஞான்றும் விளியாது நிற்கும் பழியெனலான்
மைதவழ் மேனியன் புல்லையெம் மாயன் மலரடிக்கீ
ழுய்திறஞ் சேர்பவர் சேரார் பிறரில் லுறும்பழியே. (15)

பொறையுடைமை.

ஆவிக் கொடியவ ராயோறுத் தாரையோன் ருகவையா
ரேவைப்பரே* போறுத் தாரைப்போன் போற்போதிந் தென்னப்புல்லைத்
தேவப் பொறையினன் றெவ்வைவை யாதிங் கொருபொருளாய்ப்
பூவிற்பொன் போற்பொதிந் தேவைப்பன் வாழப் பொறைமின்னையே. ()

அழுக்காறாமை.

அழுக்கக லாவழுக் காறுடை யார்க்கது சாலுமொன்றார்
வழுக்கியுங் கேடீன் பதுவென லாலென் மனத்தழுக்காற்
றிழுக்கறு தற்கு னிணையடி யேத்தி யிறைஞ்சுதற்கு
முழுக்கதி யெய்துதற் கென்றே தினம்புல்லை முன்னவனே. (17)

வெஃகாமை.

பையாய் நிறைபொன் படுபயன் வெஃகிப் பழிப்படுவ
செய்யார் நடுவின்மை நாணு பவரெனச் செப்பினரான்
மெய்யார் பயனென் றுனைக்கொள்வர் வேறொன்றை வெஃகுவரோ
மையார்கண் மாமங்கை மார்பாதென் புல்லையில் வாழ்விண்டுவே. (18)

புறங்கூறாமை.

சொற்கிசை வாழெனக் கண்ணின்று கண்ணறச் சொல்லினுஞ்சொல்
லற்கமுன் னின்றுபின் னோக்காச்சொ லென்ப ரறிவுடையோர்
கற்கி யுருவெடுத் தோன்புல்லை மால்கம லச்சரண
மெற்கெனக் கூறிப் புறங்கூ றிடாம லிருப்பதென்றே. (19)

பயனிலசொல்லாமை.

நட்படி யார்க்கருள் புல்லைப் பிரான்றிரு நாமமனத்
துட்பய னீதென் றுரையாத மாந்தரை யோகடல்சூழ்
மட்கட் பயனில்சொற் பாராட்டு வானை மகனெனன்மக்
கட்ப தடியென(லென்றோத வள்ளுவர் காட்டியதே.) (20)

தீவினையச்சம்.

சீர்க்கு ளறிவினு ளெல்லாந் தலையென்ப தீயசெறு
வார்க்குஞ்செய் யாவிட லென்றத னாற்கொல்கொல் வாளரக்கன்
போர்க்கு மெலிதல்கண் டோனை வாவின்று போவெனவிப்
பார்க்கு ளுரைத்ததென் சொல்வேன் புல்லாணிப் பதியண்ணலே. (21)

* ஏகாரம் விரிக்கப்பட்டிருக்கிறது.

ஒப்புரவறிதல்.

தொல்கா சினியி லிடனில் பருவத்து மொப்புரவிற்
கொல்கார் கடனறி காட்சி யவரென லோர்தருமன்
செல்கானி னூற்றுவர் சொல்கோதி னூற்றவர் சீரமுது
நல்கா யெனநல்கி னான்புல்லை மாலரு ணன்மைபெற்றே. (22)

ஈகை.

கரந்தில ராயளிப் பார்க்குமின் னாதிரக் கப்படுத
லிரந்தவ ரின்முகங் காணு மளவென் றியம்புதலால்
வரந்தர வேண்டுமென் றன்பாற்சொல் லேனை வலியவந்தாள்
புரந்தரன் பூசிக்கும் புல்லையில் வாழுந்தி பூத்தவனே. (23)

புகழ்.

போத நிலவரை நீள்புக ழாற்றிற் புலவரைப்போற்
றுதுபுத் தேளுல கென்றார் புவிக்க ணருள்செயலா
லோது புகழ்கண் டயன்போற் றுந் தென்புல்லை யூரணைச்சென்
றேதமில் லாதுபுத் தேளுல கேத்த வியல்(வ)துவே. (24)

அருளுடைமை.

வம்பூ டிலாவருட் செல்வஞ்செல் வத்துட் செல் வம்பொருட்செல்
வம்பூ ரியாரகண் ணுமுளவென் றோதினர் மன்னியசெல்
வம்பூ தலத்துன் னருட்செல்வ மல்லது மற்றுமுண்டோ
வம்பூ தியமல ரோன்றந்தை யேபுல்லை மாநிதியே. (25)

புலான்மறுத்தல்.

உண்ணாமு(தும்) பார்க் குதவுபுல் லாணி யொருவனந்நா
ளுண்ணவ னித்தலத் துண்ணுமை யுள்ள துயிர்நிலையூ
னுண்ணவன் றைத்தல்செய் யாதள றென்றறிந் தோர்நரகி
னுண்ணவி யாருல குண்டபெம் மானரு ளுண்மையுற்றே. (26)

தவம்.

தளிவிடு மோவன்றிப் புல்லைக் கரசு தயைவெள்ளத்தோர்
துளிவிடு மோவறி யேன்வன் னிசுடச் சுடரும்பொன்போ
லொளிவிடுந் துன்பஞ் சுடச்சுட நோற்கிற் பவர்க்கொப்பதாய்
வெளிவிடு மாதவஞ் செய்யேற்கை யோபுகல் வேறில்லையே. (27)

கூடாவொழுக்கம்.

வேதங்கள் காணவு மெட்டா னெழுத்து விளங்குமெட்டான்
சீதங்க ளார்மலர்ச் செல்விக்கு வாய்த்த திருப்புல்லையான்
பாதங்கள் சேர்(ந்துய்க) வஞ்ச மனத்தான் படிற்றொழுக்கம்
பூதங்க ளஞ்சு மகத்தே நகுமெ(னும்) புன்மையற்றே. (28)

கள்ளாமை.

காற்றார் பொழிற்புல்லை மாலே யளவின்க ணின்றொழுக
லாற்றார் களவின்கட் கன்றிய காத லவரெனலா
னேற்று னயன தளவின்க ணின்றனை வெண்ணெயுண்டல்
சாற்றாய் களவின்கட் காதலுன் விந்தையைச் சாற்றுவதே. (29)

வாய்மை.

தூய்மலர் மங்கை தழைத்தபுல் லாணிவந் தாய்பொய்ம்மையும்
வாய்மை யிடத்த புரைதீர்ந்த நன்மை பயக்குமெனிற்
றாய்மன மெய்ந்நன்மை யாதேனு மின்றிச் சொலும்பொய்ம்மைய
ளாய்மெலிந் தேனைமெய் யாளாக் கினியுன் னடியிணைக்கே. (30)

வெகுளாமை.

நஞ்சினத் திற்கொடி தாக நகையு முவகையுங்கோல்
லுஞ்சினத் திற்பகை யும்முள வோபிற வென்றுரைத்த
வெஞ்சினத் தீமை யெனைமேவி டாதுனை வேண்டினன்மெய்
மஞ்சினத் த(ருபுல்லை வ)ந்தாய் சுகாநந்த வாரிதியே. (31)

இன்னாசெய்யாமை.

அன்னவன் றன்னுயிர்க் கின்னாமை தானறி வானெனகொலோ
மன்னுயிர்க் கின்னா செயலென்ற வள்ளுவர் வாய்மைகண்டும்
பின்னும் பிறருக்கின் னாமைசெய் பேதை யிருளகலப்
பொன்னுறு சோதியைக் கண்டுகொண் டேன்றிருப் புல்லையிலே. (32)

கொல்லாமை.

ஆதி யருந்தமிழ் வள்ளுவ னல்லா றெனப்படுவ
தியாதெனின் யாதொன்றுங் கொல்லாமை சூழு நெறியெனலா
லோது முயிரைக்கொல் லாமைநல் லாறுற் றுனதுதிருப்
பாத மலர்ப்பணி யான்செய்வ னேபுல்லைப் பார்த்திபனே. (33)

நிலையாமை.

ஒன்றில்லை யுன்செய லல்லா னொருன லுளனொருவன்
இன்றில்லை யென்னும் பெருமை யுடைத்திவ் வுலகுதனிற்
கொன்றில்லை யென்னுங் கொலைபொயுள் ளேன்புல்லைக் கோவெனையா
னன்றில்லை யாயி னிலையில்லை யாளி னரகில்லையே. (34)

துறவு.

நாணொக்கி நின்செய னின்பொரு ளென்னமெய் நல்குபுல்லைச்
சேனொக்கி மாநண்ப யானென தென்னுஞ் செருக்கறுப்பான்
வானோர்க் குயர்ந்த வுலகம் புகுமென்று வையகத்து
ளானோர்க்கு வள்ளுவர் மேனு (ளுரைத்த)ன ரன்புவைத்தே. (35)

மெய்யுணர்வு.

கருவார் பிறப்பென்னும் பேதைமை நீங்கச் சிறப்பென்னுஞ்செம்
பொருள்காண் பதறிவென் றேதின ராற்றிருப் புல்லைநக
ரருண்மால் சிறப்பென்னுஞ் செம்பொருள் வாழ்வுடைத்தாதலினால்
வருபே ரறிஞர்கண் டேழ்பிற விப்புன்மை மாற்றுவரே. (36)

அவாவறுத்தல்.

தென்னம் புவியகத் தின்ப மிடையறு தீண்டமேவா
வென்னுந்துன் பத்துட்டேன் பங்கெடி னென்ன விசைத்துமுன்னோர்
பொன்னின்பெண் மண்முத லாசையுட் சிக்கிப் புலம்பிநொந்தேன்
பின்னின் றெனைப்புரப் பாரில்லை புல்லைப் பெருந்தகையே. (37)

ஊழ்.

பற்றின் கருத்தின் படிநுண் ணியநூல் பலகற்பினு
மற்றுந்தன் னுண்மை யறிவே மிகுமெனின் மாந்தரெல்லாங்
கற்றிங் கிருக்கினு முண்மை யறிவைக் காண்பதன்றி
முற்றும் பொருளினி யுண்டோ புல்லாணி முகில்வண்ணனே. (38)

அறத்துப்பான்முற்றும்.

பொருட்பால்.

இறைமாட்சி.

கட்பது மப்பெண் ணரசோ டரசிற் கதித்தபுல்லைக்
குட்பெரு மாணைக்கொண் டாடிற் படைகுடி கூழமைச்சு
நட்பரணுறு முடையா னரசரு ளேறெனத்தன்
பெட்பெளி யோனும் பெறும்பா ரரசு பெருக்கமுற்றே. (39)

கல்வி.

எண்ணம்ப னெண்ணென்ப வேனை யெழுத்தென்ப விவ்விரண்டுங்
கண்ணென்ப வாழு முயிர்க்கென் பதுபுல்லைக் கஞ்சமலர்ப்
பெண்ணின்ப நாதனெண் சீரெழுத் தன்றிப் பிறிதுமுண்டோ
மண்ணின்கண் மாடு மறுமைக்கண் வீடும் வழங்குதற்கே. (40)

கல்லாமை.

நார்முற் றிடாநின்ற கல்லா தவரு நனிநல்லர்கற்
றார்முற்சொல் லாதிருக் கப்பெறி னென்ப தகத்திலெண்ணெண்
சீர்முற்றுங் கற்றவர் கல்லான்பொல் லானெனச் செப்புமெனைப்
பார்முற்றுங் காப்பவன் காப்பான்புல் லாணிப் பதியினின்றே. (41)

கேள்வி.

அத்தனை செல்வத்துட் செல்வஞ் செவிச்செல்வ மச்செல்வஞ்செல்
வத்துளேல் லாந்தலை யென்றுரைத் தார்புல்லை வாழ்மலர்ப்பெண்
சித்த மனநின சீர்த்தியைக் கேட்குஞ் செவிக்குநிகர்
ஒத்திடன் மற்றில தாற்செவிச் செல்வ முயர்வனவே. (42)

அறிவுடைமை.

இறைவ திருப்புல்லை மாலே திருவுள்ள மென்(க)ாலெவ்வ
துறைவ துலக முலகத்தோ டவ்வ துறைவதறி
வறைவது நூல்கண் டுலகத் தியல்பறி யாதுநின்ற
மறைவது மாறநின் பேரறி வென்று வருமெனக்கே. (43)

குற்றங்கடிதல்.

பவமன்னு துன்ப வினையணு காதுபற் றுள்ளமென்னு
மிவறன்மை யெற்றுள்ளு மெண்ணப் படுவதோன் றன்றெனநூற்
றுவர்மன்ன னெஞ்சினெண் ணுமைகண் டைவ ருடன்றுணைச்சென்
றவனென்னு மாதிபுல் லாணிப் பிரான்ற னடியவர்க்கே. (44)

பெரியாரைத்துணைக்கோடல்.

தழுவியென் றம்மிற் சிறியார்தம் மிற்பெரி யார்தமரா
வொழுகுதல் வன்மையு ளெல்லாந் தலையென் றுரைத்தனரான்
முழுமுத லோன்பெரும் புல்லையிற் கண்ணனை முற்றுமைவர்
தொழுது வலிமைபெற் றோங்குத லுளுநந் துலங்குவதே. (45)

சிற்றினஞ்சேராமை.

காப்பு மனநல மன்னுயிர்க் காக்கு மினநலமேல்
லாப்புக ழுந்தரு மென்றார் நலமென் றமைவதுநின்
பூப்பத மெண்ணு மனமின மெய்யன்பர் புல்லைவளர்
மாப்பது மாசனி கொண்காசங் காழி மலர்க்கையனே. (46).

தெரிந்துசெயல்வகை.

ஏக்காலொ ராக்கங் கருதி முதலிழக் குஞ்செய்வினை
யூக்கா ரறிவுடை யாரென்ப தாற்புல்லை யூரமுதல்
போக்கா திருத்துதன் றந்தைமற் றாக்கம் பொருந்தலின்றி
வாக்கா லுரைத்துண்மை வாழ்ந்தா னிரணியன் மைந்தனன்றே. (47)

வலியறிதல்.

போக்கற்ற வென்றுயர் போக்கிவந் தாட்கொள் புகழுநல்லோர்
வாக்கிற் கியைபுல்லை மாலே யுடைத்தம் வலியறியா
ரூக்கத்தி னூக்கி யிடைக்கண் முரிந்தார் பலருலகி
லாக்கப் பெருவலி நீயென்று கண்டுணரா தவரே. (48)

காலமறிதல்.

சீரார் பருவத்தோ டொட்ட வொழுக திருவினையே*
தீராமை யார்க்குங் கயிறெனலாற்செங் கதிர்மகற்கு
நேரா யுரைத்தொர் வரையின்க ணுட்செல நின்றிலங்கைப்
போராடல் வென்று திருவையுற் றான்புல்லைப் பூரணனே. (49)

* ஏகாரம் விரிக்கப்பட்டிருக்கிறது.

இடனறிதல்.

பள்ளத் திரைகடற் சேதுவுண் டாக்கப் பரிதிகுலத்
துள்ளுற்ற வள்ளல்புல் லாணி யிடங்கண் டுவந்துசென்று
விள்ளற் கருஞ்சமர் வென்றான் றேடங்கற்க வெவ்வினையு
மெள்ளற்க முற்று மிடங்கண்ட பின்னல்ல தென்பதுவே. (50)

தெரிந்துதெளிதல்.

தமேவும் பெருமைக்கு மேனைச் சிறுமைக்குந் தத்தங்கரு
மமே கட் டளைக்கல் லெனல்கண்டு வான வரைவளர்வித்
தமேலு மவுணரைத் தேய்த்து மதிசயந் தோன்றநின்று
ணிமேதினி யுண்டுமிழ் வோன்புல்லை யூரி விருப்பவனே. (51)

தெரிந்துவினையாடல்.

அன்றாய்ந் தவர்சொ லிதனை யிதனு லிவன்முடிக்கு
மென்றாய்ந் ததனை யவன்கண் விடலென லாற்கனகக்
குன்றார்ந்த கொங்கைச் சனகியைத் தேடக் குறித்துநல்கும்
ஒன்றாம்பொ னாழியை மாருதி பாற்புல்லை யூர்முகிலே. (52)

சுற்றந்தழால்.

நத்தாற் றிகழ்வயற் புல்லாணி நாரண னல்கருளின்
பத்தாற்சொ லாதர வாற்றொண்டர் சூழப் படுமனநே
யத்தாற் கொடுத்தலு மின்சொலு மாற்றி னடுக்கியசுற்
றத்தாற் சுற்றப்படு மென்றுமுன் னோர்கண் டறைந்ததுவே. (53)

பொச்சாவாமை.

உறுதிபுள் வள்ளுவ ரோதல்பொச் சாப்புக்கொல் லும்புகழை
யறிவினை நிச்ச நிரப்புக்கொன் றாங்கென லானுனது
நறுமலர்ப் பாதத்தை நான்மறந் தாற்புகழ் நன்மையினிப்
பெறுவதற் கோர்செயல் காணேன்புல் லாணிப் பெருந்தகையே. (54)

செங்கோன்மை.

அயாவென் றுனைப்புக ழந்தணர் நூற்கு மறத்திற்குமா
தியாய்நின் றதுமன் னவன்கோல் புல்லாணித் திருவரசு
தயாநிதி முன்னின்கைச் செங்கோ லிராக்க தரைவென்றன்றோ
மெயாயொளி வேதந் தருமமெக் காலும் விளங்குவதே. (55)

கொடுங்கோன்மை.

மாற்றார் படையன்றி வன்கொடுங் கோல வரையல்லற்பட்
டாற்று தழுதகண் ணீரன்றே செல்வத்தைத் தேய்க்கும்படை
காற்று மரைப்புல்லை மாயோ னளக்குமிக் காசினியின்
மேற்று னிவையன்றி யென்சொல்வர் சீரற்ற வேந்தரையே. (56)

வெருவந்தசெய்யாமை.

சங்கோடு சக்கரஞ் சேர்புல்லை மால்கஞ்ச னுருயிரை
அங்கோட மாய்த்த தறியார்கொ லோவெரு வந்தசெய்வார்
செங்கோ னெறியொன் றிலனாய் வெருவந்த செய்தொழுகும்
வெங்கோல னாயி னொருவந்த மோல்லைக் கெடுமென்பதே. (57)

கண்ணோட்டம்.

செயத்தக்க பாவத் தினுமேற்செய் தேனைத் திருவருள்கூர்ந்
துயத்தக்க வாறுசெய் யாய்பெயக் கண்டுநஞ் சுண்டமைவர்
நயத்தக்க நாகரி கம்வேண் டுபவ ரெனப்புகன்றார்
பயத்த(க்கரா)சலங் காத்தருள் புல்லைப் பதிக்கொண்டலே. (58)

ஒற்றடல்.

எற்றின்றி யொற்று முரைசான்ற நூலு மிவையிரண்டுந்
தெற்றென்க மன்னவன் கண்ணென்ப ரீதுன் செயல்பொருந்தும்
முற்றின்ப மன்னர் முறைமைநின் பாத முளரியின்மேற்
பற்றென்று நான்பெறு வேனோபுல் லாணிப் பதிக்கொண்டலே. (59)

ஊக்கமுடைமை.

புல்லாய்வந் துள்ள முடைமை யுடைமை பொருளுடைமை
நில்லாது நீங்கி விடுமென்ப தாலுனை நெஞ்சில்வைத்தோ
ரெல்லாரும் வாழ்வர் திருப்பாற் கடலிடத் தேபிறந்த
நல்லாளை நெஞ்சிற்கொள் புல்லாணி யம்பதி நாயகனே. (60)

மடியின்மை.

நெடிய திருப்புல்லை நாரண னேநெடு நீர்மறவி
மடிதுயி லுன்குங் கெடுநீரார் காமக் கலனெனுமக்
கொடிய வினைய னுகாதெளி யேனைநின் கோகனகத்
தடியிற் படியவைத் தாண்டுகொண் டா(யென்னருட் கடலே). (61)

ஆள்வினையுடைமை.

அருள்வினை செல்வத் திருப்புல்லை யூரண்ண லேமுயற்சி
திருவினை யாக்கு முயற்றின்மை யின்மை புகுத்திவிடும்
பெருகநின் றாட்பணிக் காளாய் முயற்சிபெற் றாந்திருவே
தருக முயற்றின்மை யாங்கலி தீருந் தகையெனக்கே. (62)

இடுக்கணழியாமை.

எடுத்தூது வேயி னிசைவாசு தேவன்புல் லைக்கிறைநீர்
நடுத்தா ரணியிற் சிறியேனை நாடி நகைமகிழ்ச்சி
கொடுத்தாள்வ னேவிடுக் கண்வருங் கான குகைவதனை
யடுத்தூர்வ தஃதொப்ப தில்லென லாற்ற னடியனென்றே. (63)

அமைச்சு.

ஒல்லைத் தெரிதலுந் தேர்ந்து செயலு மொருதலையாச்
சொல்லலும் வல்ல தமைச்சது நீயமைச் சுக்கொடுத்த
வல்லவ மென்முலை வல்லவள் பொன்மகள் வல்லவதென்
புல்லையில் வந்தனை வந்தனை செய்யப் புவியெங்குமே. (64)

சொல்வன்மை.

உற்ற வுரைகள் பலசொல்லக் காமுறு வர்மன்றமா
சற்ற சிலசொல்ல றேற்றா தவரென லாயசில
சொற்றுதி யாதுனை வஞ்சகர் பாற்பல சொற்சொலக்கா
முற்றலைந் தேன்கலி தீர்த்தருள் புல்லை முகில்வண்ணனே. (65)

வினைத்தூய்மை.

எடுக்கப் படாவிடுக் கட்படி னும்மிளி வந்தசெய்யார்
நடுக்கற்ற காட்சி யவரென்பர் நானினி நல்குரவாற்
றிடுக்கிட் டிளிவரல் செய்யக்கண் டென்னைச் சிரிப்பரன்றோ
வடுக்கட் பிராட்டி மணாளாபுல் லாணியென் மன்னவனே. (66)

வினைத்திட்பம்.

யாவுங் கடைக்கொட்கச் செய்தக்க தாண்மை யிடைக்கொட்கினேற்
றாவிழு மந்தரு மென்பத னானு னடிமிசைநீங்
காவிருப் பம்பெற் றமைதற்கு வந்து கருணைசெய்வாய்
மூவடி மண்பலி முன்கேட்கும் புல்லை முதற்பொருளே. (67)

வினைசெயல்வகை.

ஆட்சிகொள் சூழ்ச்சி முடிவு துணிவெய்த லத்துணிவு
தாழ்ச்சியுட் டங்குத றீதென லால்விசை யற்குநன்றாய்க்
காட்சிதந் தெண்ணம ரிற்றுணி வெய்தக் கலக்கமுறா
மாட்சிமெய்ஞ் ஞானம் புகன்றான் றிருப்புல்லை வாழ்கண்ணனே. (68)

தூது.

துன்றிய வன்பறி வாராய்ந்த சொல்வன்மை தூதுரைப்பார்க்
கின்றி யமையாத மூன்றென லாலமை வோனிவனே
சென்றிட (வேண்டுமெ)னத் தூது புல்லைச் செழுமுகிலை
நன்றிசைத் தன்று பொறையோன் விடுத்தன னாட்டினுக்கே. (69)

மன்னரைச்சேர்ந்தொழுகல்.

பதினா லுலகிற்கு மன்னவன் புல்லைப் பதியரிய
முதலோ னருளுறப் போற்றுநெஞ் சேமுன் னவன்மறுத்தாற்
கதியேது போற்றி னரியவை போற்றல் கடுத்தபின்றேற்
றுதல்யார்க் குமரிதென் றோதினர் வள்ளுவ ருண்மையுற்றே. (70)

குறிப்பறிதல்.

(மொண்டோதம் பெய்முகில் வண்ணு) முகத்தின் முதுக்குறைந்த
துண்டோ வுவப்பினுங் காயினுந் தான்முந் துறுமெனலாற்
பண்டோ ருலகர்க்குன் பாதத்திற் கொக்கும் பதுமமலர்
கண்டோதி னார்முகத் திற்கிணை யாய்ப்புல்லைக் காவலனே. (71)

அவையறிதல்.

அடைபே ருணர்வத் திருப்புல்லை யா(ணிடத் தா)முணர்வ
துடையார்முற் சொல்லல் வளர்வதன் பாத்தியு ணீர்சொரிந்தற்
றிடைவே றிடத்துநின் புன்கவி யேற்றிநெஞ் சேபயனென்
படையாழி நாதன் கவிநா யகன் (புகழ் பாடுவையே). (72)

அவையஞ்சாமை.

பல்லா யிரம்பெருங் கோடியண் டங்கள் பணியநின்ற
புல்லாணி மெய்யரைப் போற்றாது பொய்யரைப் போற்றல்கற்றுங்
கல்லாமை கல்லா தவரிற் கடையென்ப கூற்றறிந்து
நல்லா ரவையஞ்சு வாரென மேலவர் நாட்டலினே. (73)

நாடு.

இளமைந்தர் மாதர் செறிவோங்க வன்பிணி யின்மைசெல்வம்
விளைவின்ப மேம மணியென்ப நாட்டிற்கிவ் வைந்துமிக்க
வளமென்ற பாண்டிநன் னாட்டிற் றிருப்புல்லை வைகுந்தமே (74)
லுளனங் கிருந்து நிறைந்தா னுலகி னுயிர்க்குயிரே.

அரண்.

நிலையுடை வேந்தர்க்கு வள்ளுவர் சொன்மணி நீருமண்ணு
மலையு மணிநிழற் காடு முடைய தரண்வகுத்தார்
கொலைபுரி கூற்றமெம் மேல்வரும் போதுபொற் கோதைமகி (75)
ழலைகடல் வாய்ப்புல்லை யச்சுதன் பாத மரணெமக்கே.

பொருள்செயல்வகை.

அருளாள னுமெனப் புல்லைவந் தாய்பொரு ளல்லவரைப்
பொருளாகச் செய்யும் பொருளல்ல தில்லை பொருளெனலாற்
றிருவார் பொருட்செல்வ மெங்க ளுக் தானின் றிருவருளால் (76)
வரு(மாதலா)லுன்னை மெய்ப்பொரு ளாக வழுத்துவனே.

படைமாட்சி.

மீனவ தாரன் றிருப்புல்லைக் கண்ணனம் மேலவன்சே
ராமெனன லாலன் றடற்படை நூற்றுவ(ர்க் கூ)ற்றதன்றே
ஆனையில் வேற்கை நிலைமக்கள் சால வுடைத்தெனினுந் (77)
தானை தலைமக்க ளில்வழி யில்லெனச் சாற்றுவதே.

படைச்செருக்கு.

மால்புரி கைவேல் களிற்றொடு போக்கி வருடவன்மெய்
வேல்பறி யாநகு மென்னுமவ் வீரரை மேன்முடிவி
னால்பயில் கண்வளர் புல்லைப்பி ரான்கற்ப காடவியிற் (78)
சேல்புரை கண்ணிய ரின்புறச் செய்வனத் தேவரொன்றே.

நட்பு.

பகர்தற் கரிய பரமன்புல் லாணியன் பத்தர்கணெஞ்
சகமலர் மேவிய மைந்தரு ளுண்மை யறிந்துமறு
நிகர்சொன் முகநக நட்பது நட்பன்று நெஞ்சத்தக (79)
நகநட் பதுநட் பெனவள் ளுவர்மு னவின்றனரே.

நட்பாராய்தல்.

சொல்லா லழச்சொல்லி யல்ல திடித்து வழக்கறிய
வல்லார்நட் பாய்ந்து கொளலெனு லாலவ் வகையுரியா
ரில்லாது தாழ்ந்துனைச் செல்லாது நின்ற வெனக்குநின்று
ளல்லாதொ ராதர வுண்டோபுல் லாணியி லச்சுதனே. (80)

பழமை.

அழையானை முன்வரும் புல்லைப் பழம்பொரு ளாங்கருணை
மழையா னடிக்கட்பண் பில்லேனை யாவர் மதிப்பர்செந்த
மிழையாய் திருவள் ளுவர்விழை யார்விழை யப்படுப
பழையார்கட் பண்பிற் றலைப்பிரி யாதார் பரிந்தென்பவே. (81)

தீநட்பு.

காதுநின் னுமம் புகாதுபின் னேபொய்க் கனவினுமின்
னாதுமன் னேவினை வேறுசொல் வேறுபட் டார்தொடர்பென்
றோது முரையினைக் கேளாது தீயரு ளுற்றனன்காண்
யாது திருவரு ளோபுல்லை யூரி லெழுமுகிலே. (82)

கூடாநட்பு.

பண்ணுளு நின்று தொழுதகை யுள்ளும் படையொடுங்கு
மொன்னு ரழுதகண் ணீரு மனைத்தென் றுரைக்கவஞ்ச
ரன்னுரை யேன்படைத் தானேவு னுந்தியி லன்றுதித்தோன்
பொன்னுகம் புல்லையிற் பூத்தவ னே(பழம் புண்ணியனே.) (83)

பேதைமை.

இக்க ளேருமைச் செயலாற்றும் பேதை யெழுமையுந்தான்
புக்கழுந் தும்*மள றென்றுவ்வன் பேதையென் போலியர்யார்
கைக்கு மெய்யாயு னருள்பெற வேண்டுங் கணக்கதற்குத்
தக்க வகையொன்று சொல்லாய் புல்லாணித் தயாநிதியே. (84)

புல்லறிவாண்மை.

ஏது முதவா (வ)றிவிலா னெஞ்சுவந் தீதல்பிறி
தியாதுமில் லைபெறு வானுறவ மென்பதெண் ணிப்புல்லையூர்
நாதனை நோக்கித் தவம்புரி யாது நலமிலர்பாற்
காதலி னேடலைந் தீர்மக்க ளேபலன் காண்பதென்றே. (85)

---

* ம்-விரிக்கப்பட்டிருக்கிறது.

இகல்.

பகலன்ன சீலம் படைக்குமின் பத்துளின் பம்பயக்கு
மிகலேன்னுந் துன்பத்துட் டுன்பங் கேடினென் றிசைத்ததனுற்
புகலுன் மலரடி யென்ருேர்க் கிகற்(றுன்பப்) புன்மையுறு
தகலு மணுகுநின் பேரின்பந் தென்புல்லை யாதிபனே. (86)

பகைமாட்சி.

பூணுர் முலைப்புல்லைப் பூமேலு மங்கை புணர்ந்தருள்கல்
யாணு கோடுத்துங் கோளல்வேண்டு மன்ற வடுத்திருந்து
மாணுத செய்வான் பகையென்னுந் தந்திர மன்னர்க்கென்றுர்
நீணு னிலம்புரந் தோயன்றுண் டோவிந் நெறியுனக்கே. (87)

பகைத்திறந்தேரிதல்.

கோளின்றி நாளும் பகைநட்பாக் கோண்டொழு கும்பண்புடை
யாளன் றகைமைக்கட் டங்கிற் றுலகென்ப தற்றுநட்பை
நீளும் பகைகொண்டு நின்றேனைப் புல்லையி னின்மகிமைத்
தாளின்வைத் தாளினித் தாளினம் போருகத் தாளின்பனே. (88)

உட்பகை.

அன்போ டுனைப்பணி யார்(மனம் போல்வல்) லரம்போருத
போன்போலத் தேயு முரம்போரு துட்பகை யுற்றகுடி
யென்போர்முன் னேரென துட்பகை காம மி(கன்)முதலாந்
துன்போட மாற்றிச் சுகானந்தந் தாபுல்லைச் சுந்தரனே. (89)

பேரியாரைப்பிழையாமை.

ஆந்தவப் பேறுமெய் யர்க்களிப் பாய்புல்லை யாழிசங்க
மேந்தரி யேந்திய கோள்கையார் சீறி னிடைமுறிந்து
வேந்தனும் வேந்து கேடுமென லாற்கபி லன்வெகுளிக்
காந்தலின் மாய்ந்தா ரறுபதி னுயிரங் காவலரே. (90)

பேண்வழிச்சேறல்.

அறிவுகொண் டஞ்சுதற் கஞ்சாது (தன்)மனே யாளையஞ்சு
மறுமையி லாளன் வினையாண்மை வீறெய்த லின்றடக்கப்
பெறுமனேக் கஞ்சி யியமனேக் கெஞ்சி(ய) பேதையரா
யுறுமவர்க் கென்பய (னுண்டாந்) திருப்புல்லை யூரவனே. (91)

வரைவின்மகளிர்.

மாதில கப்பெறு மார்பா மகிதல வாணுதற்கு
மாதில கப்புல்லை வாழ்முகுந் தாதம் மனைபொருந்த(ா)
தேதில் பொருட்பெண்டிர் பொய்ம்மை முயக்க மிருட்டறையி
லேதில் பிணந்தழீஇ யற்றெனு (நூற்பொரு ளெண்ணிலனே.) (92)

கள்ளுண்ணமை.

கோணுத நாணென்னு நல்லாள் புறங்கொடுக் குங்கள்ளென்னும்
பேணுப் பெருங்குற்றத் தார்க்கென்பர் புல்லைப்(பிரான்வெறுக்க)
வீணு மயக்குற்று மெய்மயக் குற்ற வெறிமயக்கள்
ளூ(ணல்வ) ருங்குற்ற மோதுவர் மேற்குற்ற மொன்றில்லையே. (93)

சூது.

தீதின் முயலுஞ் சிறுமை பலசெய்து சீரழிக்குஞ்
சூதின் வறுமை தருவதொன் றில்லெனல் சூதுரக
கேதனன் கேடமைந் தானவன் றீயுரை கேட்டவைவ
ரோதுவெங் கானடைந் தோர்புல்லை மாலினங் குய்ந்தனரே. (94)

மருந்து.

காறழ லையமொத் தற்ற தறிந்து கடைப்பிடித்து
மாறல்ல துய்க்க துவரப் பசித்தென வள்ளுவர் நூல்
கூற லறிந்துடல் பேணுத லுன்னடிக் கோகனகப்
பேறு பெறுந்தவஞ் செய்யவன் றேபுல்லைப் பேரின்பனே. (95

குடிமை.

அகிலாண்டம் யாவு மரவிந்தத் தாள்கொண் டளந்தபுல்லை
நகராதி வைகுந்த நாராய ணாநகை யீகையின்சொ
லிகழாமை நான்கும் வகையென்ப வாய்மைக் குடிக்கென்பது
சகமே லுனைத்தொழும் அன்புடை யார்குடித் தன்மையதே. (96)

மானம்.

மனைவாழ் வினைமெய் யெனநம்பி (யுன்னை மறந்த) குன்றி
னனையாருங் குன்றுவர் குன்றுவ குன்றி யனையசெயி
னெனவோதி யுஞ்சிறி யேன்மலை போற்பழி யெய்திநின்று
தனியே தளர்ந்தனன் றஞ்சம்புல் லாணித் தயாநிதியே. (97)

பெருமை.

மணச்செல்வி யாய்மலர் மாதுறை புல்லைச்செல் வாசிறியா
ருணர்ச்சியு ளில்லைப் பெரியாரைப் பேணிக்கோள் வேமென்னுநோக்
கெணிச்சொலு நூலென் னளவிற்கண் டேன்கண்ட தென்னெனினீ
யணைச்சரு ளன்பரைப் பேணிக்கொள் ளாமை யகமுநித்தே. (98)

சான்றாண்மை.

கருடற்கு நாயகன் புல்லைப்பி ரான்(கழல் காட்டு) மின்மை
யொருவற் கிளிவன்று சால்பென்னுந் திண்மையுண் டாகப்பெறி
னருமைச்சொல் யான்கண்டு சால்புசற் றேனுமில் லாதுலக
விருளிற் கலங்க விளிவென் றுரைப்ப ரெவருமின்றே. (99)

பண்புடைமை.

கோல வளம்புல்லைக் கோவிந்தன் நன்மதிக் கூர்மையற்று
மேலும்பண் பற்றுநின் றேற்கருள் கூர்வித மெவ்விதமோ
நூல்வள் ளுவரன் றரம்போலுங் கூர்மைய ரேனுமரம்
போல்வர்மக் கட்பண்பில் லாதவ ரென்னுமிப் பூதலத்தே. (100)

நன்றியில்செல்வம்.

கெடாதுல கெங்கணுங் கீர்த்தியென் றேசொலக் கேட்டுநச்சப்
படாதவன் செல்வ நடுவூரு ணச்சு மரம்பழுத்தற்
றடாதுசெய் நன்றியில் செல்வத்தர் பாற்சென் றலைந்துநொந்து
விடாதெமக் கின்பங் கொடாது விடான்புல்லை மேலவனே. (101)

நாணுடைமை.

ஏனுடை மாந்த ருலகத்து ளோரி ழிகருமத்தா
னுணுத ஞணுத் திருநுத லல்லவர் நாணுப்பிற
நீணில மேலென வோதுதல் கண்டுநின் றெப்பழிக்கு
நாணில னுய்த்திரிந் தேனைவந் தாள்புல்லை நாயகனே. (102)

குடிசெயல்வகை.

திருகற் படாத மன(த்திடத் தாற்) குடி செய்வலென்னு
மொருவற்குத் தெய்வ மடிதற்றுத் தான்முந் துறுமெனலா
லருமக்கள் புல்லையிற் றெய்வச் செயலென் றறிந்துகுடி
பெருகச் செயிற்றெய்வ முந்துறற் கையமென் பேசுவதே. (103)

உழவு.

நெட்டலங் கைக்கொள்வர் பின்னவ ரென்னநின் றோர்புல்லையோர்
முட்ட முழுக்குடி வல்லவ ராகமுன் பாயுழுதுண்
டிட்ட நிலத்தின்க ணேரினு நன்று லெருவிடுதல்
கட்டபி னீரினு நன்றதன் காப்பென்பர் கற்றவரே. (104)

இன்மை.

நின்று நெருப்பினுட் டுஞ்சலு மாகு நிரப்பினுள்யா
தொன்றுங்கண் பாடரி தென்றுகண் டோர்புல்லை யூர்நெடியோன்
மன்றலம் போருகச் செல்வியைச் சேர்ந்துநல் வாழ்வுபடைத்
தென்று மகந்த சயனனென் றுயின னேத்துதற்கே. (105)

இரவு.

கழிவின் றிரக்க விரத்தக்கார்க் காணிற் கரப்பினவர்
பழிதம் பழியன் றெனலாற்றென் புல்லைப் பதியிற்சென்றே
னழிவின்றி வாழும்பொ னண்ணலைப் போற்றி யருளிரந்தேன்
பொழியின்ப நல்கில னென்னிலென் மேலென் புகும்பழியே. (106)

இரவச்சம்.

ஏரையெல் லாம்பெறு வாய்புல்லை (யாற்சென் றி)ரப்பனிரப்
பாரையெல் லாமிரப் பிற்கரப் பாரிர வன்மினென்று
சீரையெல் லாமெடுத் தோதிடல் கண்டு தெளிந்துகொள்ளா
யூரையெல் லாஞ்சுற்றி வன்கண்ணர் பாற்சென் றுழலுநெஞ்சே. (107)

கயமை.

செஞ்சொற்க ணன்றறி வாரிற் கயவர் திருவுடையர்
நெஞ்சத் தவல மிலரெனுஞ் சொற்பொரு ணேர்மைகண்டு
வஞ்சக் கயவரிற் சேராது புல்லை வரதனிரு
கஞ்சத் திருவடி காண்டற்கு வேண்டுங் கருத்தெமக்கே. (108)

பொருட்பான்முற்றும்.

காமத்துப்பால்.

தகையணங்குறுத்தல்.

அலாயுதன் பின்னவன் யார்க்குமுன் னோன்புல்லை யண்ணல்வெற்பிற்
சொலாயிழை பேரெழி லென்னை மயக்குமந் தோவணங்கு
கோலாய்மயில் கொல்லோ கனங்குழை மாதர்கொல் மாலுமென்னெஞ்
சுலாவு புகழ்த்தமிழ் வள்ளுவ ரோது தலொப்பென்னவே. (109)

குறிப்பறிதல்.

ஆக்கத்தெண் ணீரமு தந்நா ளமரர்க் களித்துமுது
மாக்கட்கிந் நாளெய்தப் புல்லைவந் தோன்வரை மங்கைகண்ணே
நோக்கத் தவன்கண்க ளொத்திட லாற்கண் ணொடுகண்ணிணை
நோக்கொக்கின் வாய்ச்சொற்க ளென்ன பயனு மிலவென்பவே. (110)

புணர்ச்சிமகிழ்தல்.

துனியகல் வித்து மகிழ்ந்துதாம் வீழ்வார்மென் றோட்டுயிலி
னினிதுகொ லாமரைக் கண்ணு னுலகென் றிசைத்தல்கண்டு
கனியித மூண்டெனைத் தோய்ந்தின்ப வாரியிற் கண்டுயின்றான்
றனிமலர்த் தாமரைக் கண்ணன்புல் லாணித் தலைவனங்கே. (111)

நலம்புனைந்துரைத்தல்.

நிலமே லுறாமலர் காணின்மை யாத்திநெஞ் சேயிவள்கண்
பலர்காணும் பூவொக்கு மென்றுயர்ந் தோர்முன் பகர்தல்கண்டு
மலர்மாது வாழ்புல்லை மாயோன் பொருப்பின் மடமயிற்கு
நலமே புனைந்து சொலவேண்டு மோவினி நாணுமின்றே. (112)

காதற்சிறப்புரைத்தல்.

மயிலியற் பூமங்கை மன்னன்புல் லாணி வரைக்கணின்சொற்
குயிலொடு யான்கொண்ட நட்பிற்கு வேறுக் குமோவுடம்பொ
டுயிரிடை யென்னமற் றன்ன மடந்தையொ டெம்மிடைநட்
பியல்பென வள்ளுவர் காதற் சிறப்பிற்சொ லீதன் றியே. (113)

நாணுத்துறவுரைத்தல்.

நறுந்துள வப்புயத் தோன்புல்லை நாட்டொரு நங்கையினை
லுறுந்தனி யாய்மட லூர்தற்கு மாலையுற் றென்றோடலைக்
குறுந்தொடி தந்தாண் மடலொடு மாலை யுழக்குந்துய
ரறிந்துகொ ளீரென வள்ளுவர் சொல்லுத லத்தன்மையே. (114)

அலரறிவுறுத்தல்.

அலர்மகள் சேர்புல்லை யச்சுத ஞட்டி னருங்குணத்தை
யலர்செயல் கண்டுகொண் டேனயல் யாவ ரறிவரினை
யலர்வரு சீர்மல ரன்னகண் ணளரு மையறியா
தலரேமக் கீந்ததிவ் வூரெனல் போலு மமைந்ததுவே. (115)

பிரிவாற்றுமை.

பொன்கண்ணர் புல்லை யருட்கண்ணர் முன்புணர்ந் தோர்பிரிவு
பின்கண் ணறச்சொல்வின் மேவலென் ஞசை பிரிவுரைக்கும்
வன்கண்ண ராயி னரிதவர் நல்குவ ரென்னுநசை
நன்கென்ன வள்ளுவ ரின்கன்னல் போல நவின்றனரே. (116)

படர்மெலிந்திரங்கல்.

அன்புசெ யின்பங் கடன்மற்றுக் காம மஃதடுங்காற்
றுன்ப மதனிற் பெரிதென வள்ளுவர் சொல்லியதாற்
றென்புல்லை யூரர் செயலென்ன மேவெனச் சேர்ந்தவன்ஞேர்
பின்பிரி வாற்பெற்ற துன்பமற் றின்பம் பெறுவதற்கே. (117)

கண்விதுப்பழிதல்.

வாஞேர்க் கிறைபுல்லை மால்வரக் கண்டு வராதவின்று
சேஞேக் கிரங்கிக் கலுழும தென்புத் திகதுமெனத்
தாநோக்கித் தாமே கலுழு மிதுநகத் தக்கதுடைத்
தேநோக்கி முன்பின் வருந்தலென் றெள்ளற் கிடம்பெற்றதே. (118)

பசப்புறுபருவரல்.

மறந்தார் மனத்தினை விட்டகன் ஞர்புல்லை மாமகள்பாற்
சிறந்தார் மயலிற் பயந்தெனென் ஞரவர் செய்கைவிள்ளா
ரறந்தானன் றேபசந் தாளிவ ளென்பதல் லாலிவளைத்
துறந்தா ரவரேன்பா ரில்லென வள்ளுவர் சொல்வதொத்தே. (119)

தனிப்படர்மிகுதி.

பொன்ஞர மார்பினன் புல்லாணி யூரன் புணருநல
முன்ஞ திருக்கிலென் மின்ஞசை கொள்ளு மொருதலையா
னின்ஞது காமங்காப் போல விருதலை யாஜுமினி
தன்ஞ ஞரையுண்மை யுன்ஞ ளின்ஞளி லறிவிக்கவே. (120)

நினைந்தவர்புலம்பல்.

வள்ளல்புல் லாணியெம் மால்புணர் சீர்மற வேன்வருத்தம்
தள்ளவொண் ணாதெனில் யான்மறந் துய்வதெத் தன்மைநெஞ்சிற்
கொள்ள(ன்) மறப்பி னேவனுவன் மற்கோன் மறப்பறியே
னுள்ளினு முள்ளஞ் சுடுமென் பவர்சொல் லுறுதிகண்டே. (121)

கனவுநிலையுரைத்தல்.

மாதவர் புல்லை மலர்மே லிருந்த மடந்தைமன்ன
ராதவ ரென்(முன்) கனவில்வந் தென்னை யணைந்தனர்காண்
காதலிற் காதலர் தூதோடு வந்த கனவினுக்கி
யாதுசெய் வேன்கோல் விருந்தெனி லென்னினி யான்செய்வதே. (122)

பொழுதுகண்டிரங்கல்.

பலவா யொன்றாய்நின் றெனையாண்ட புல்லைப் பதித்திருமங்
கலவாசு தேவ ரகலா தகலுமிக் காலங்கண்டோ
குலவாசைக் காதல ரில்வழி மாலை கோலைக்களத்தே
திலர்போ லவரு மெனத்தேர்ந்து வள்ளுவர் செப்பியதே. (123)

உறுப்புநலனழிதல்.

படியொடு வான்பணி(யும்) புல்லை மாயன் (பணிவரையிற்)
பிடியொடு நேர்வார் பிரிவைச் சிதையுறப் பேவிளம்புங்
கொடியொடு சேணிற் செலுங்கோடி யார்கோடு மையுரைக்குந்
தோடியோடு தோல்கவின் வாடிய தோளெனச் சொல்லல்கண்டே. (124)

நெஞ்சொடுகிளத்தல்.

சுவையின் னிதமுண்டு சென்றவர் புல்லைவந் தோருழைச்செல்
லுவை கண்ணொடேக வரைக்காண்டற் கோவருந் தாதென்னைநீ
திவையுள்ள மேவள் ளுவருங்கண் ணுங்கோளச் சேறிநெஞ்சே
யிவையென்னைத் தின்னு மவர்க்காண லுற்றென் றிசைத்தனரே. (125)

நிறையழிதல்.

அணிமலர் சூடி யிதம்பேசி யென்னை யணையமனங்
துணிபுல்லை வெண்ணை நுகர்மாயக் கள்வன்சொற் கண்டுகொண்டோ
மணிமொழி வள்ளுவர் தாமெனக் காகப்பன் மாயக்கள்வன்
பணிமொழி யன்றோநம் பெண்மை யுடைக்கும் படையென்றதே. (126)

அவர்வயின்விதும்பல்.

கண்ணாரப் பூம்பொழிற் புல்லாணிக் கண்ணன் கமலத்தினெண்
கண்ணாரத் தன்முன் கலந்தான் பசப்புக் கலந்ததின்றென்
கண்ணாரத் திண்புயத் தோடு மினிக்காண் கமழ்கோண்கனைக்
கண்ணாரக் கண்டபி னீங்குமேன்மேன் றேட் பசப்புக்களே. (127)

குறிப்பறிவுறுத்தல்.

அணைந்தருள் புல்லைத்தண் ணந்துறை வன்றணந் தானெனல்யான்
கணந்தனிற் காண்ப னதற்குமுன் கைவளை காட்டிற்றன்றே
துணிந்து பிரிவினைச் சொல்லுதன் முன்னந்தண் ணந்துறைவன்
றணந்தமை நம்மினு முன்ன முணர்ந்த வளையென்னவே. (128)

புணர்ச்சிவிதும்பல்.

பாடற்பண் செந்தமி ழாழ்வார்சொற் புல்லைப் பதிபுணர்ச்சி
நாடற்கென் றெய்திலன் சென்றுனெஞ் சென்செய்யு நான்கலவி
யாடற்கின் றூடற்கட் சென்றேன்மற் றேழி யதுமறந்து
கூடற்கட் சென்றதென் னெஞ்செனல் போலிக் குவலயத்தே. (129)

நெஞ்சொடுபுலத்தல்.

உவணந் தனைக்கொண்ட புல்லையுள் ளோர்திரு வுள்ளம்பொன்போ
லவரங் கிருத்த லறியா தெனைவிட் டவரிலுற்றாய்
கவனஞ் செறியுநெஞ் சேயவர் நெஞ்சவர்க் காதல்கண்டு
மேவனெஞ்சே நீயெமக் காகாத தென்ன விசைத்தலொத்தே. (130)

புலவி.

முக்கட் புராரிக்கு முன்னின்ற புல்லை முகில்புலவி
கைக்கச்செ யாதெனை மேவிடு மோசெய் கலவியின்மு
யக்கத்திற் கூப்பமைந் தற்றூற் புலவி யதுசிறிது
மிக்கற்று னீள விடலென்று வள்ளுவர் விள்ளுவரே. (131)

புலவிநுணுக்கம்.

புல்லாணி மால்வெற்ப கண்ணுற் பொசிப்பர் பொருள்விழையன்
பில்லார்நின் மார்புனைத் தீண்டேன்முன் வள்ளுவர் பெண்ணியலா
ரெல்லாருங் கண்ணிற் பொதுவுண்பர் நண்ணேனப ரத்தநின்மார்
புல்லார் குழல்சொற் புலவி நுணுக்க மறைந்தனரே. (132)

ஊடலுவகை.

பூமின் கெழூஉநன்றென் புல்லாணி நாட்டிற் புணர்ச்சியினுந்
தோமொன்றி லார்க்குநன் றூடல தின்பஞ் சொலற்கெளிதோ
யாமென் றறிஞ ருணலினு முண்ட தறலினிது
காமம் புணர்தலி னூட லினிதெனக் கண்டனரே. (133)

காமத்துப்பான்முற்றும்.

திருப்புல்லாணிமாலை முற்றிற்று.